# În Piața Aviatorilor, la parada sportivilor

*Stînga. Sportivele clubului bucureștean Voința se pregătesc să execute un ingenios exercițiu cu pălării. Peste cîteva clipe, va apare în Piața Aviatorilor un covor mișcător tricolor.*
*Dreapta. Un bloc masiv de stegari precede coloana dinamoviștilor.*
*(Imagini de T. ROIBU de la parada sportivilor, cu prilejul Zilei de 23 August)*

# Emile Anthoine — în 86 de ani un milion de kilometri pe jos

Încă un prilej de a ne minuna în fața senectuții virile, brave, plină de energie și destoinicie. Încă un miracol, îmbărbătător, reconfortant, pe care ni-l oferă sportul.

A împlinit de curînd 86 de ani, din care 73 i-a închinat sportului și dacă volumul aportului la dezvoltarea edu-

cației fizice s-ar măsura în ani, sigur că *Emile Anthoine* ar fi de mult centenar. Toate faptele acestui om, devorat de pasiunea pentru sport, dar mai ales pentru disciplina care l-a consacrat: marșul, n-ar putea fi cuprinse, enumerate, nici într-o pagină întreagă de gazetă.

Născut în 1882, la Paris, fiu al unui inginer-chimist, tînărul Emile aleargă, mărșăluiește cu fervoare, joacă fotbal, rugby, hochei. La 21 de ani, în 1903, termină pe locul doi celebra cursă de marș Bordeaux—Paris, acoperind distanța incredibilă de 611 km în 122 de ore. După propriile sale evaluări, astăzi, *Emile Anthoine* a parcurs, alergînd sau mărșăluind, „un milionaș de kilometri". A participat la vreo 1000 de concursuri, obținînd peste 800 de victorii individuale. A bătut 21 de recorduri mondiale, 85 de recorduri ale Franței. Obișnuia, în epoca de practică efectivă, să ia dimineața startul într-o cursă de demifond (800 m fiind distanța preferată) iar după-amiază să participe la o cursă de marș mai mult sau mai puțin lungă. El este singurul atlet din lume care a deținut, în același timp, recordul pe 100 km la alergare și la marș.

Recordurile sale de viteză absolută în marș rezistă încă: 20 m lansat în 3 sec. 18, iar 50 m lansat în 8 sec. 40. Printre performanțele sale atletice (nu uitați epoca!): 800 m în 1:57,2, kilometrul în 2:35,2, în lungime 6,26 m și 3,07 m fără elan, greutatea la 12 m. A fost și un excelent halterofil și campion într-un exercițiu la modă prin 1912: ruperea cărților de joc!

Dar vocației sale de sportiv eclectic, *Emile Anthoine* i-a adăugat, cu încă și mai multă strălucire, pe aceea de organizator și conducător. De peste 70 de ani, fără întrerupere, în fruntea mai multor cluburi și organizații sportive, el este incontestabil — prin vîrstă și practică — decanul președinților de federații sportive din Franța. El a militat pentru demarcarea ca sport a marșului atletic și și-a impus punctul de vedere. A creat în 1926 cursa, de atunci devenită legendară — un fel de maraton al mărșăluitorilor: Paris—Strasbourg.

Acoperit de onoruri și decorații, *Emile Anthoine* ține cel mai mult la distincția pe care i-a acordat-o în 1958 presa sportivă, o medalie rarisimă pe care sînt gravate cuvintele: *„Primul sportiv al Franței".*

Pionier al atletismului, renovator și înfocat susținător al marșului, *Emile Anthoine* are și o bogată activitate publicistică. A prefațat strălucit cartea lui Guy Bénamou *„La victoire en marchant"* (o istorie completă a marșului) și a scris el însuși o interesantă *„Antologie olimpică"*, mereu reînnoită cu adaosuri la zi, mărturie a efervescenței neobosite a acestui om extraordinar, cu o memorie infailibilă.

Am evocat toate acestea după primirea unei emoționante scrisori în care *Emile Anthoine* ne pune la dispoziție o parte din vasta sa experiență și în care adresează cele mai bune urări mărșăluitorului român Dumitru Paraschivescu, a cărui amintire îi este scumpă. Cele mai bune sentimente față de relațiile de prietenie sportivă franco-română, încheie rîndurile pline de căldură ale bătrînului și totuși veșnic tînărului amant al unei iubite pe care a adorat-o și nu a trădat-o niciodată: sportul. Trebuie să mărturisim însă că dragostea aceasta a fost pe deplin împărtășită, pentru că l-a păstrat pe *Emile Anthoine* așa cum este astăzi: viu, scînteietor, neobosit și iremediabil optimist.

**Victor BANCIULESCU**

# Cum s-a născut C.C.E. la fotbal

*Brenan (stînga) și Bobby Charlton, făcînd turul de onoare al stadionului și arătînd mulțimii invidiatul trofeu cucerit de echipa sa*

Ziaristica sportivă din lumea întreagă a pierdut, recent, pe unul dintre cei mai apreciați reprezentanți ai ei: Gabriel Hanot. El a închis ochii pentru totdeauna, la vîrsta de 80 de ani, după ce a închinat cea mai mare parte din viața sa sportului și gazetăriei sportive.

În mod special, el a fost un comentator al fenomenului fotbalistic. Pasiunea pentru fotbal a lui Gabriel Hanot s-a materializat și în contribuția pe care a avut-o la înființarea „Cupei campionilor europeni", competiție ce avea să cunoască un succes uriaș. Se poate spune chiar că Hanot este „tatăl" acestei pasionante întreceri fotbalistice.

Iată, de altfel, cum povestește Hanot nașterea C.C.E.-ului:

**„Englezii sînt, fără să știe, cei care au aprins flacăra acestei întreceri. În 1954, unul din cluburile lor, Wolverhampton, a învins pe Atletico Madrid, pe terenul acesteia din urmă. În Anglia, victoria aceasta a declanșat un entuziasm imens, susținut și de comentariile ziarelor, care au scris că „echipele engleze sînt campioanele lumii". În coloanele ziarului „l'Equipe" am replicat: „Asta rămîne de văzut!" De aici s-a născut ideea organizării, anual, a unei întreceri între echipele campioane din țările europene".**

La început, F.I.F.A. a manifestat destule rezerve față de competiția ce se propusese. Gabriel Hanot și „l'Equipe" au perseverat însă, reușind în cele din urmă să pună pe picioare această atît de cunoscută astăzi „Cupă a campionilor europeni" și s-o completeze apoi cu „Cupa intercontinentală", menită să desemneze cea mai bună echipă de club din lume.

Interesant este faptul că, englezii, care susțineau în 1954 că echipele lor sînt „campioanele lumii", n-au reușit să cîștige „Cupa campionilor europeni" decît anul acesta, prin Manchester United și al ei fabulos Bobby Charlton.

# RĂSPUNDE Ion Poștașu

**ȘTEFAN SOARE, COMUNA GĂUJENI.** Vreți să mergeți, înot, de la Giurgiu pînă la vărsarea Dunării în Mare. Nu e prea mult? În orice caz, luați con-

**tact — fie și prin scris — cu consiliul județean pentru educație fizică și sport.**

**Dr. RADU V. RENT, CRAIOVA.** 3—2, 0—1 și 2—2, acestea **sînt rezultatele celor trei meciuri disputate între echipele de fotbal ale României și Slovaciei. În ultima partidă, jucată la București, noi am aliniat următoarea formație: David — Felecan I, Moldoveanu — Constantinescu Grecu, Mari, Wetzer III — Covaci Iosif, Marian, Gică Popescu, Humis, Naciu. Am condus cu 2—0, prin golurile înscrise de Marian și Covaci, dar pînă la urmă am fost egalați. După cum se vede, există o veche... tradiție în această direcție. Să vedem cînd renunțăm la ea?**

**MARIN URDES, COMUNA IMA. „Cine a dat pasa din care D. Popescu a marcat golul egalizator în meciul F. C. Argeș — Steaua, din returul campionatului trecut, disputat la Pitești?". Meseria de poștaș devine din ce în ce mai grea! Văd că mi se cere să am și o evidență a... paselor. Dacă e vorba numai de cele bune, e mai ușor. Dar ce facem cu cele date la adversar? În cazul la care vă referiți, vă pot da totuși un răspuns precis: Voinea.**

**Ing. M. MORAVEK.** A fost o **omisiune. Oaidă figurează și el printre „senatorii" diviziei A, ca unul care a debutat în această categorie în 1955: la Dinamo Bacău.**

**MARIETA CATANA, COMUNA CORBU. „Atît mie cît și fratelui meu ne place foarte mult fotbalul, pe care uneori îl practicăm în curtea casei". În comuna Corbu, fetele joacă acum și fotbal! Se cunoaște că am ajuns în 1968! Prin scrisoare, veți primi adresele echipelor noastre de fotbal din divizia A.**

**ION MUTU, BUCUREȘTI.** Nepotrivirile provin și din faptul că e vorba de vîrste împlinite și neîmplinite. 26 poate fi și 27 și invers! Ca să nu mai existe discuții, la rubrica noastră vom da întotdeauna data nașterii.

**ORLANDO PURSA, ARAD.** Am... reflectat mult în legătură cu „reflecțiile" dv. Una, parcă ar fi publicabilă: „Decît 10—0 în vis, mai bine 1—0 pe tabela de marcaj". În rest...

**IOAN POPESCU, ZARNEȘTI.** „Vă rog să-mi spuneți dacă echipa noastră de fotbal a ajuns vreodată în finala C.M." Nu. Dar nu pentru asta sînt criticați fotbaliștii noștri. Presupun, de altfel, că este vorba de o exprimare greșită: ați vrut să ne întrebați, probabil, dacă am participat vreodată la turneul

**final. Aici, răspunsul este pozitiv. Ultima oară a fost în 1938, în Franța, după ce ne clasasem pe primul loc în grupa cu Iugoslavia și Elveția. Ar cam fi timpul ca fotbaliștii noștri să se califice din nou pentru turneul final. Măcar o dată la... 30 de ani!**

**PREDA IOVANESCU, BRAȘOV.** Unul dintre „filmele" trimise e amuzant: **Universitatea**

**Cluj: ALERG DUPĂ O... STEA.** Și are și șanse s-o ajungă, după rezultatul de ieri al bucureștenilor!

**ADRIAN BOCEA, BUCUREȘTI.** Meciul de la 6 noiembrie, cu reprezentativa de fotbal a Angliei, constituie a doua întîlnire, la nivel de echipă națională, dintre noi și englezi. Primul meci România — Anglia a avut loc la 24 mai 1939, la București. Englezii au cîștigat cu 2—0, în condiții grele pentru noi: am jucat aproape tot meciul în 10 oameni, fundașul Bürger accidentîndu-se și protocolul partidei neadmițînd înlocuirea de jucători. Iată și formațiile care au jucat: ROMÂNIA: Pavlovici — Bürger, Sfera — Vintilă, Iuhas, Demetrovici — Orza (care avea să ia locul lui Bürger), Ploieșteanu, Bodola, Reuter, Dobay. ANGLIA: Wadley — Male, Moolis — Mercer, Cullis, Capping — Broome, Gauiden, LAWTON (socotit cel mai bun centru înaintaș englez al tuturor timpurilor), Welsch, Smith. Au înscris: Broome (min. 7) și Welsch (min. 52).

**Ilustrații: N. CLAUDIU**

## În urmă cu 45 de ani, prima întîlnire internațională de atletism din țara noastră:

# Triunghiularul România — Cehoslovacia — Iugoslavia

Se împlinesc — în această toamnă — patruzeci și cinci de ani de cînd la Timișoara — pe arena Banatul — se disputa prima întîlnire internațională de atletism din țara noastră.

Pe stadionul de lîngă gară se întîlneau, într-un meci triunghiular, reprezentativele: României, Cehoslovaciei și Iugoslaviei.

De această întîlnire mă leagă frumoase amintiri. Nu împlinisem nici 15 ani și plecam din București cu trenul personal — în clasa a III-a — spre celălalt colț al țării, în calitate de „trimis special" al unui ziar bucureștean, care, deși nu avea o contingență prea mare cu sportul, a ținut ca rubrica sportivă să fie direct informată despre acest concurs!

Am găsit Timișoara îmbrăcată în haine de sărbătoare. Citadela fotbalului românesc uitase două zile de sportul preferat, dăruindu-se din plin atletismului.

Mii de spectatori au umplut la refuz stadionul cu tribunele sale înnegrite de fumul trenurilor, dar nimeni nu a regretat deplasarea — nici eu care călătorisem 48 de ore pe o bancă de lemn!

Duelul lui Peter — primul sprinter român care a alergat sub 11 secunde 100 m — cu cehul Svoboda, isprăvile lui Fritz la aruncări sau Stefan la înălțime au entuziasmat publicul venit să admire pe cei mai buni atleți din cele trei țări.

Atmosfera entuziastă, organizarea excelentă și cadrul minunat ce-l oferea arena Banatul, pusă la punct pînă în cele mai mici amănunte, au contribuit ca reuniunea de la Timișoara să constituie un adevărat eveniment în lumea atletică de pe acele vremuri.

Mai tîrziu, după cinsprezece ani, o nouă competiție atletică avea să ia locul triunghiularului de la Timișoara, și anume: meciul inter-orașe: Praga-Belgrad-București, care se disputa alternativ în cele trei capitale.

Acest concurs, alături de cel de la Timișoara, au constituit prilejuri de afirmare a legăturilor de strînsă prietenie ce a unit totdeauna sportivii români de cei cehoslovaci și iugoslavi.

**Prof. Camil MORȚUN**

Iată, pentru curiozitatea amatorilor de rezultate, și performanțele realizate cu ocazia triunghiularului de la Timișoara.

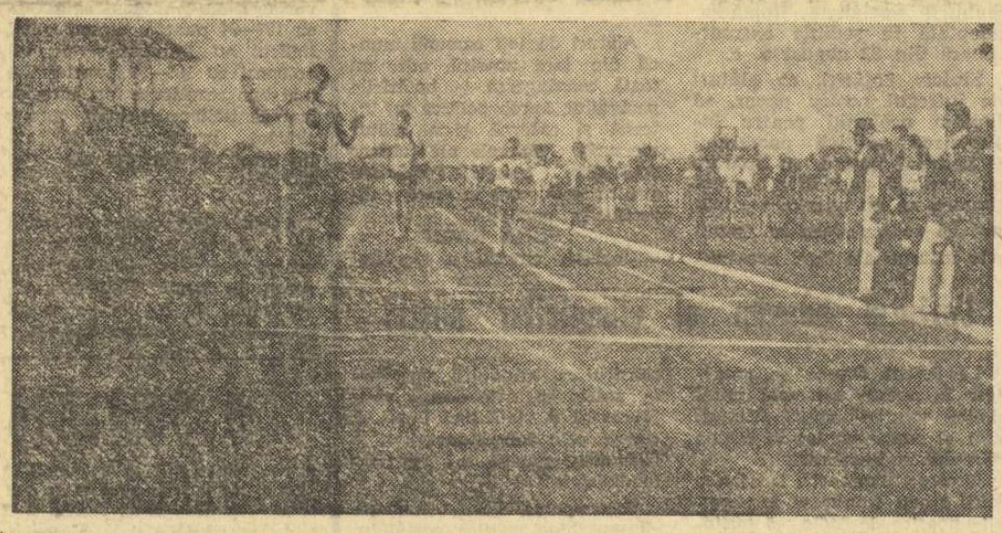

*Sosirea în cursa de 100 m*

100 m — Svoboda (C) 11,5 — Peter (R) 11,5

200 m — Svoboda 23.6 — Steinfeld (R) 23.9

400 m — Steinfeld 53,9 — Kosovici (R) 54

800 m — Mirko (C) 2.7.1. — Reidl (C) 2.8.1.

1500 m — Kabat (R) 4.24 — Schwellugraeber (R) 4.27.8

5 000 m — Kuharski (C) 16.38 — Marton (R) 17.22.4

110 m g — Neacșu (R) 17.7 — Imre (R) 18.4

400 m g — Nemeș (R) 66 s — Kosovici (R) 66,3

înălțime — Ștefan (R) 1.73 — Rusu (R) 1,73

lungime — Buljik (I) 6,57 — Starzbach (R) 6,32

greutate — Ambrozi (I) 13,52 — Fritz (R) 13,35

disc — Ambrozi (I) 42,31 — Pop Z (R) 36,57

suliță — Posech (C) 50,80 Carean (R) 50,34

4X100 m — România — 46 — Cehoslovacia 46.6

Punctaj general România 96 p.; Cehoslovacia 38; Iugoslavia 19.

# Poante... boante...

● *Billy Jan King a trecut la profesionism pentru a-și ține soțul la universitate. Cu talentul ei — soțul poate ajunge un mare învățat.*

● *Echipele rămase în 10 oameni joacă mai bine. Iată factorul psihic cuantificat.*

● *Echipele campioane rareori mai cîștigă și cupa, nu fiindcă nu ar putea, ci fiindcă sînt sătule.*

● *Publicului nu-i place jocul defensiv? Nu-i adevărat. Publicului îi place ca echipa sa favorită să bată. Cu condiția asta poate juca și defensiv.*

● *Circa 85 la sută dintre membrii comisiei internaționale care stabilește regulile de joc pentru 130 de națiuni la fotbal sînt britanici. Iată că secolul 19 încă nu s-a terminat.*

● *Un record nu este decît o poartă care se deschide spre o altă poartă.*

sportul magazin

cursuri, asta o înțeleg din vorba lor. Cu toată burta, cred că fuge tare, nemaipomenit de tare, pentru că altfel nu avea rost să vină tocmai el la start.

Fiți gata...

Acuș, acuș, să fiu atent. Vifor se înalță, e ca un arc gata să se sloboadă, să erupă. Acuș pocnetul pistolului. Doamne, întîrzie, rămîn...

Pac!

Am rămas! Pe toți cinci i-am simțit cum au plecat de lîngă mine, ca cinci zvîcniri spre înainte.

Pac!

Ș-așa eram ultimul. Niciodată nu voi putea să cîștig în fața unor asemenea adversari o astfel de cursă scurtă, o jucărie, o sută de pași. În cursa asta nu-i nici o filozofie. Trebuie să fugi tare și atît. Să fugi tare, tare, iute ca vîntul, ca gîndul... N-am fugit decît doi sau trei metri. Atît am apucat să fug de la locul de start. Vifor era de-acum la douăzeci de metri. Cînd eu eram la metrul trei, Vifor era la metrul zece... După aceea a mai fugit încă zece metri în virtutea inerției. Nu se mai putea opri din viteza-i de bolid cu care demarase. El s-a întors douăzeci de metri la locul de start, eu numai trei metri și mi-am reluat locul ca un osîndit la moarte. El se întoarce tot mîndru — conștient de ce poate — deși el fusese vinovatul. El furase startul. Execută două-trei piruete, dă din cap, făcînd pe nemulțumitul sau pe încrezutul și își reia din nou poziția de start. Sînt umilit. Doamne, și cum mai plecase! Încrezutul! Putea să plece și-n urma noastră, că tot ne întrecea! În spatele culoarului șău s-a înfipt un steguleț roșu. Da, a furat startul. De ce a furat startul? De cine-i este frică? De mine? Aiurea! Ce pași întinși și repezi!

Atenție!...

Mai bine fugeam alături de Isac la 1 500 de metri. Suta este o întrecere imposibilă. Dacă nu fugi tare ești întrecut și cu asta basta. La 1 500, încerci ce poți. Ai de unde încerca. Dar la sută, dacă nu fugi tare, de unde să mai scoți ceva?

Pe locuri...

Fiți gata...

Vifor pufnește pe nări ca un armăsar strunit în ham.

Pac!

Am plecat. În dreapta mea îl zăresc numai pe burtos. Fug. În urechi aud pașii celorlalți cum mi se înfig în timpane, gata să le spargă. Mi se pare că sînt primul dintre toți. Trag aer în piept. Fug. Pînă la treizeci — patruzeci de metri, trag aer în piept... Am și eu o tactică. Pe mine nu m-a învățat nimeni cum se fuge la suta de metri. Eu am tactica mea. Trag aer în piept pînă la jumătatea distanței. De acolo, îl păstrez în piept pînă trec linia de sosire. Nu expir. La un concurs am expirat aerul cu 10 metri înainte de sosire. M-am dezumflat ca un cimpoi și n-am mai avut nici un fel de putere și au trecut toți pe lîngă mine ca vijeliile dezlănțuite. Azi, pentru că-s în această finală, sînt hotărît să trag aer în piept pînă la 60 de metri. Sînt încă primul. Inspir!

Și deodată încep să cred în pașii mei mărunți, în tactica mea! Dacă nu mă întrece nimeni pînă cînd inspir, de-atunci, din clipa aceea cînd am tot aerul lumii în pieptul meu, pot să atac decisiv. Voi inspira aer pînă la șaizeci de metri. Să nu m-ajungă pîn-atunci!

Sînt ajuns. În stînga mea e gălbejitul cu ochelari. Fuge ca un jaguar. Răsuflă greu. Gîfîie. Vifor e la jumătate de metru în spatele meu. Acuș, acuș, mă întrece.

Inspir.

Am și eu tactica mea. Jaguarul ia avans. Sînt la 50 de metri de linia de sosire. Numai Vifor să nu mă întrească. Burtosul de pe culoarul 5 se ține și el în preajma noastră. Pufăie ca o locomotivă. Culoarele 4 și 6 nu mai prezintă parcă nici un pericol. Nu mă mai interesează. Nici burtosul. Simt că-l voi întrece. Ordinea acum e: Jaguar, eu, Vifor, Burtosul. Jaguarul are o jumătate de metru în fața mea.

Inspir.

55 de metri... și eu tot inspir. Vifor a ajuns în linie cu mine... Mai am cinci metri...

Inspir!

60 de metri.

Stop! Gata! Jaguarul înainte, eu cu Vifor cot la cot, pe viață și pe moarte. Încă cinci metri pînă cînd plămînii mi se fac baloane, pînă cînd mi se încălzește aerul în ei, ca să pot zbura apoi prin nori. Ordinea: Jaguar, Vifor, eu și cu Burtosul în spatele celor din față.

65 de metri.

Atac.

Atac decisiv. Nu eu! Plămînii mei încărcați cu aer gata să plesnească de umflați ce sînt. Acum țin tot aerul în plămîni. Îl păstrez în mine, pînă la linia de sosire. 35 de metri pînă acolo. Zbor. 30 de metri... Zbor! Zbor! Zbor! Ordinea: Jaguar, eu cu Vifor pe aceeași linie, cot la cot, ca furibunzii. Burtosul se pierde. Jaguarul fuge foarte elegant. Dar numai atît. Eu dau din coate țărănește, dar pe mine mă duc plămînii. Zbor. Vifor gîfîie. Se miră poate că-i rezist. Iau avans față de Vifor. Am rămas cu Jaguarul.

Jaguarul fuge uniform, așa cum a fugit, de altfel, de la începutul cursei. Dar eu zbor. Asta-i diferența dintre noi. Sînt lîngă el! Începe depășirea. Un milimetru, un centimetru... Văd linia de sosire la douăzeci de metri, zece, cinci...

Vifor se repede cu gîtul înainte, vrea să rupă el ața întinsă, dar gîtul lui nu-i chiar atît de lung pe cît mi-am închipuit eu la început. Țin cu strășnicie aerul în plămîni. Cu ajutorul lui am zburat pînă aici. Deodată mă dezumflu. Mușchii brațelor încep să mă doară, prin fața ochilor mei văd stele verzi, pămîntul se clatină, totul se învîrte..

Isac sare de gîtul meu, mă sărută și cînd mă mai dumiresc puțin, observ pe pieptul meu o bucățică de ață albă...